

การศึกษาในเกาหลีใต้กับแนวโน้มปี 2000

บุญมา พิพิธนา *

ก่อนสงครามโลกครั้งที่ 2 ประเทศเกาหลีได้ตกเป็นอาณานิคมของประเทศญี่ปุ่น (ระหว่างปี ค. ศ. 1910 -1945) เป็นเวลา 35 ปี และหลังจากสงครามโลกครั้งที่ 2 จบลงถูกแบ่งออกเป็น 2 ประเทศ คือ เกาหลีเหนือและ เกาหลีใต้ ตั้งแต่วันนั้นจนถึงวันนี้ 50 กว่าปีแล้ว การปกครองทั้ง 2 ประเทศ แยกกันออกโดยสิ้นเชิง ไม่ว่าจะเป็นทางด้านเศรษฐกิจ สังคม การเมือง และการศึกษา ตลอดจนความคิดและความรู้สึกของประชาชน ทั้ง 2 ประเทศ มีความแตกต่างกัน เกาหลีใต้ใช้ระบบการปกครองแบบประชาธิปไตย โดยมีประธานาธิบดีเป็นประมุขของประเทศ ส่วนเกาหลีเหนือใช้ระบบการปกครองแบบคอมมิวนิสต์

ในระหว่างปี ค. ศ. 1910 -1945 ประเทศเกาหลีอยู่ภายใต้การปกครองของญี่ปุ่น ญี่ปุ่นได้เริ่มสร้างโรงเรียนฝึกหัดครูขึ้นหลายแห่ง สำหรับเด็กญี่ปุ่นและสำหรับเด็กเกาหลี นโยบายการศึกษาทั่วไป คือศึกษาการจงรักภักดีต่อจักรพรรดิญี่ปุ่น โรงเรียนทุกโรงเรียนถูกบังคับให้ใช้ภาษาญี่ปุ่น ครูส่วนใหญ่เป็นคนญี่ปุ่น และระดับผู้บริหารจะเป็นชาวญี่ปุ่นทั้งหมด ต่อมาปี ค. ศ. 1945 ญี่ปุ่นแพ้สงครามประเทศเกาหลีถูกแบ่งออกเป็น 2 ส่วน โดยยึดตามเส้นขนานที่ 38 ส่วนบนเกาหลีเหนือถูกดูแลโดยรัฐบาลรัสเซีย และส่วนล่างเกาหลีใต้ถูกดูแลโดยรัฐบาลทหารอเมริกา ดังนั้นจึงเป็นอุปสรรคอย่างมากในการที่จะรวมประเทศกลับมามีเอกภาพ เกาหลีใต้จึงได้นำการปฏิรูปการศึกษาออกมาใช้ในระยะนี้ เพื่อที่จะวางระบบการศึกษาของชาติ ได้แต่งตั้งคณะกรรมการเป็นชาวเกาหลีใต้จำนวน 70 คน โดยบังคับให้ใช้ภาษาเกาหลีเป็นภาษาประจำชาติ และมีโครงการพิมพ์ตำราเรียนเป็นภาษาเกาหลีทั้งหมด และตลอดจนมีโครงการฝึกครูขึ้นมาประจำการอีกด้วย

* อาจารย์ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ในปี ค. ศ. 1948 รัฐบาลได้ประกาศการใช้รัฐธรรมนูญขึ้นใหม่ ตามมาตราที่ 16 ว่า ประชาชนทุกคนมีสิทธิได้รับการศึกษาเท่าเทียมกัน และในปี ค. ศ. 1950 - 1953 กองทัพคอมมิวนิสต์ ได้นำเกาหลีใต้ ยังผลให้ประเทศแตกแยก และอยู่ในภาวะคับขัน โรงเรียน อุปกรณ์ การศึกษาถูกทำลายอย่างยับเยิน ได้รับความยากลำบากมาก และมีปัญหาเกี่ยวกับการศึกษาอย่างมาก

จากเหตุการณ์ดังกล่าว ทำให้ชาวเกาหลีใต้ทุกคนช่วยกันสร้างชาติอย่างมาก ในปี ค. ศ. 1962 ในสมัยประธานาธิบดีปักจุงฮี ประเทศเกาหลีใต้ เริ่มมีการพัฒนาประเทศอย่างจริงจัง ทุกคนช่วยกันสร้างชาติ จนทำให้ประเทศเกาหลีใต้เติบโตอย่างรวดเร็ว จากประเทศเกษตรกรรมที่ยากจน ในปี ค. ศ. 1972 มีรายได้ผลิตภัณฑ์มวลรวมต่อหัว (GNP) เพียง 253 เหรียญสหรัฐ (5,313 บาท) เท่านั้น จนกระทั่งปี ค. ศ. 1995 มีรายได้ผลิตภัณฑ์มวลรวมต่อหัว ถึง 10,076 เหรียญสหรัฐ (392,964 บาท) นับได้ว่าได้ก้าวจากประเทศเกษตรกรรมมาเป็นประเทศอุตสาหกรรมอย่างรวดเร็ว โดยมีทรัพยากรธรรมชาติที่จำกัด และยังได้มีแผนพัฒนาทางด้านการศึกษาควบคู่ไปกับการพัฒนาเศรษฐกิจอีกด้วย

ประเทศเกาหลีใต้ได้รับปรัชญาของขงจื้อ ซึ่งมีอิทธิพลต่อแนวความคิดทางการศึกษาอย่างเต็มเปี่ยม โดยเฉพาะประเทศในแถบเอเชียตะวันออก เช่น จีน ไต้หวัน ญี่ปุ่น ก็ได้รับอิทธิพลเหมือนกัน ปราชญ์ขงจื้อได้กล่าวไว้ว่า

“ ถ้าคิดจะวางแผน 1 ปี ให้ปลูกไม้ล้มลุก
ถ้าคิดจะวางแผน 10 ปี ให้ปลูกไม้ยืนต้น
ถ้าคิดจะวางแผน 100 ปี จงให้การศึกษาแก่คน ”

ระบบการศึกษาในโรงเรียน

การศึกษาในเกาหลีใต้ อยู่ภายใต้กฎหมายการศึกษา ซึ่งเริ่มมีการประกาศใช้ตั้งแต่วันที่ 31 ธันวาคม ค. ศ. 1949 ปัจจุบันระบบการศึกษาเป็นระบบ 6 - 3 - 3 - 4

ระดับอนุบาลหรือการศึกษาก่อนวัยเรียน จะต้องมียายุ 3 - 5 ปี ไม่ใช่เป็นการศึกษาภาคบังคับ และระดับประถมศึกษาศึกษามีหลักสูตร 6 ปี โดยจัดให้เรียนตั้งแต่อายุ 6 - 12 ปี ส่วนมัธยมศึกษา นั้น จะแบ่งโรงเรียนออกเป็น 2 ส่วน คือ โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น และโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย มัธยมศึกษาตอนปลายนั้นจะมีโรงเรียนอยู่ 2 ประเภท คือ โรงเรียนสายสามัญ

จะมี สายศิลปะและสายวิทยาศาสตร์ สำหรับเด็กที่มีความสามารถสูง ได้แก่เด็กปัญญาเลิศจะให้เข้าเรียน โรงเรียนมัธยมภาษาต่างประเทศ โรงเรียนมัธยมวิทยาศาสตร์ และโรงเรียนมัธยมพลศึกษา ส่วนสายอาชีพ จะมีทางด้านเกษตรกรรม ประมง การค้า อุตสาหกรรมเดินเรือ ช่างเทคนิค และโรงเรียนประเภทอื่น ๆ ได้แก่ โรงเรียนนาฏศิลป์ โรงเรียนดนตรี โรงเรียนพลศึกษา ส่วนทางด้านระดับอุดมศึกษา วิทยาลัย 2 ปี วิทยาลัยครู 4 ปี ส่วนมหาวิทยาลัยนั้น แพทย์ศาสตร์ 6 ปี แพทย์แผนโบราณ 6 ปี ส่วนคณะอื่นใช้เวลาเรียน 4 ปี ในระดับปริญญาโท 2 ปี และ ระดับปริญญาเอก 3 - 5 ปี

การศึกษาก่อนวัยเรียน

การศึกษาก่อนวัยเรียน หรือการศึกษาก่อนประถมศึกษา เป็นการศึกษามุ่งเน้นที่มีการอบรมเลี้ยงดู เพื่อให้เด็กได้เตรียมความพร้อมในทุกด้านให้ดีกว่า ก่อน ที่จะเข้าไปเรียนในระดับประถม และส่งเสริมให้เด็กมีความเจริญเติบโตทางด้านความคิด และความสามารถให้เป็นไปตามวัยของเด็ก เช่น ให้เด็กมีกิจกรรมในการทำงานร่วมกัน ให้เด็กรู้จักแก้ปัญหาด้วยตนเอง มีน้ำใจรักกีฬา มีการแสดงออก และสุดท้ายมีความคิดสร้างสรรค์

การจัดสถานที่ศึกษาก่อนวัยเรียน จะจัดในระบบในโรงเรียนหรือนอกโรงเรียนก็สามารถทำได้ โดยจะจัดเป็นสถานที่รับเลี้ยงดูเด็กเอกชน หรือรัฐบาลเข้ามาดูแลทั้งหมด

กฎหมายทางการศึกษา มาตราที่ 86 ในปี ค. ศ. 1949 ได้เริ่มให้มีการจัดตั้งโรงเรียนอนุบาลหรือ ศูนย์ก่อนเด็กวัยเรียน ขณะนั้นประเทศเกาหลีได้ตกอยู่ในภาวะกำลังฟื้นฟูประเทศ จึงได้เริ่มทำเพียงบางส่วนไปก่อน โดยจัดสถานที่รับเลี้ยงเด็กที่บ้าน หรือศูนย์เด็กก่อนวัยเรียนโดยเอกชนเป็นผู้ดำเนินการ

การศึกษาก่อนวัยเรียนในประเทศเกาหลีได้มิใช่เป็นการศึกษาภาคบังคับ เพราะฉะนั้น ในช่วงก่อนปี ค. ศ. 1980 การศึกษาก่อนวัยเรียนส่วนใหญ่เอกชนเป็นผู้ดำเนินการทั้งหมด หลังจากมีกฎหมายส่งเสริมการศึกษาก่อนวัยเรียน เมื่อ ปี ค. ศ. 1982 จึงได้มีการจัดตั้งโรงเรียนอนุบาลในโรงเรียนประถมศึกษาขึ้น ซึ่งทางกระทรวงศึกษาธิการเป็นผู้ดูแลทางด้านการศึกษาอยู่ ได้พัฒนาหลักสูตรก่อนประถมศึกษา และปรับปรุงคุณภาพโรงเรียนอนุบาลให้ดีขึ้น เป็นผลให้มีเด็กนักเรียนมาเรียนในระดับนี้ คิดเป็นร้อยละประมาณ 32 ในปี ค. ศ. 1990 และทางภาครัฐบาลได้ตั้งเป้าหมายไว้ว่า ในปี ค. ศ. 2005 น่าจะมีนักเรียนมาเรียนประมาณ ร้อยละ 90

ในปี ค. ศ. 1991 กฎหมายทางการศึกษา ได้ออกกฎหมายบังคับให้เด็กอนุบาลต้องมีอายุ 3 ปีบริบูรณ์ จึงจะสามารถเข้าเรียนในชั้นอนุบาลได้ โรงเรียนอนุบาลในเกาหลีใต้ มีทั้งโรงเรียนของรัฐบาลและโรงเรียนของเอกชน โดยรัฐบาลจะจ่ายให้ถึง 86.9% ส่วนผู้ปกครองจะจ่ายเพียง 13.1%

วัตถุประสงค์ของเด็กก่อนวัยเรียนคือ เพื่อให้เด็กมีการพัฒนาทั้งร่างกายและจิตใจก่อนที่จะเข้าไปสู่ระบบการศึกษาในชั้นประถมศึกษา มีดังต่อไปนี้

1. เพื่อที่จะให้เด็กมีโอกาสปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน และเตรียมความพร้อม ผลมกมลกลืน ในการปฏิบัติตนเป็นนักเรียน
2. เพื่อที่จะพัฒนาให้มีความคิดสร้างสรรค์
3. เพื่อที่จะให้มีประสบการณ์ในการใช้ชีวิตอยู่ร่วมกับผู้อื่น และสามารถช่วยเหลือตัวเองได้
4. เพื่อที่จะให้เริ่มหัดพูด และเขียนพร้อมทั้งให้มีความสนุกสนานกับการเรียน
5. เพื่อที่จะอบรมเลี้ยงดูให้เจริญเติบโต อย่างถูกสุขลักษณะทั้งร่างกายและอารมณ์

ระดับประถมศึกษา

ระดับประถมศึกษา เป็นการศึกษาที่มุ่งให้ผู้เรียน มีความรู้ความสามารถในการขั้นพื้นฐาน ในการอ่านออกเขียนได้ คิดคำนวณเบื้องต้นได้ และถือว่าเป็นการศึกษาภาคบังคับ โดยผู้ที่มีรายได้ น้อยไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายใด ๆ ทั้งสิ้น นอกจากนั้นยังมุ่งเน้นปรับปรุงคุณภาพการศึกษา จนปัจจุบัน มีนักเรียนชั้นประถมเข้าเรียน 100 %

ระยะเวลาในการเรียนของชั้นประถม คือ 6 ปี โดยมีอายุตั้งแต่ 6 - 12 ปี วิชาที่เรียนมีทั้งหมด 8 -10 กระบวนวิชา ระยะเวลาเรียน ตั้งแต่ 790 - 1,088 ชั่วโมง ต่อ 1 ภาคการศึกษาเมื่อเรียน จบชั้นประถมปีที่ 6 แล้ว จึงจะสามารถเรียนต่อระดับมัธยมศึกษาตอนต้นได้ ครูที่สอนชั้นประถม จะต้องจบการศึกษาระดับปริญญาตรี จากวิทยาลัยครู 4 ปี

ในปี ค. ศ. 1982 หลักสูตรของชั้นประถม มีทั้งหมด 8 วิชา คือ ศิลธรรม ภาษาเกาหลี สังคมศึกษา เลขคณิต วิทยาศาสตร์ พลศึกษา ดนตรี และศิลปะ หลังจากนั้นได้มีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดมา จนกระทั่งปัจจุบัน ชั้นประถมปีที่ 1 และชั้นประถมปีที่ 2 เรียน 8 วิชา ส่วนชั้นประถม ปีที่ 3 จนถึงชั้นประถมปีที่ 6 เรียนเพิ่มเป็น 10 วิชา โดยเพิ่มวิชาการศึกษาปฏิบัติจริง และวิชาภาษาอังกฤษ ดังตารางดังต่อไปนี้

ตารางชั่วโมงเรียนชั้นประถมศึกษา

วิชา \ ชั้น	ประถม 1	ประถม 2	ประถม 3	ประถม 4	ประถม 5	ประถม 6
ศีลธรรม	60	68	34	34	34	34
ภาษาเกาหลี	210	238	238	204	204	204
เลขคณิต	120	136	136	136	170	170
สังคม	120	136	102	102	136	136
วิทยาศาสตร์			102	136	136	136
พลศึกษา	180	238	102	102	102	102
ดนตรี			68	68	68	68
ศิลปะ			68	68	68	68
การปฏิบัติจริง	*	*	34	34	34	34
ภาษาอังกฤษ	*	*	68	68	68	68
กิจกรรมพิเศษ	30	34	34	68	68	68
ความสำรวม กริยาวาจา	(70)	*	0-34	0-34	0-34	0-34
รวม	790	850	986	1,020	1,088	1,088

ที่มา : กระทรวงศึกษาธิการ, 1995 a

A : ตารางนี้ 1 อาทิตย์ เรียน 34 คาบ ยกเว้น ชั้นประถม 1 เรียน 30 คาบ

B : 1 คาบ เท่ากับ 40 นาที

ความมุ่งหมายของ นักเรียนชั้นประถมเพื่อปรับปรุงความสามารถ ของนักเรียนให้มีความเข้าใจและใช้ภาษาเกาหลีได้อย่างถูกต้อง เพื่อรักษาศีลธรรม มีความรับผิดชอบ มีจิตใจเห็นแก่ส่วนรวมโดยสอนให้เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล ชุมชน และประเทศชาติ สอนให้มีใจรักทางด้านวิทยาศาสตร์ และรักธรรมชาติ ปลุกฝังความเข้าใจขั้นพื้นฐาน และให้มีทักษะเกี่ยวกับเรื่องอาหาร ที่อยู่อาศัย อาชีพ ดนตรี และศิลปะ เพื่อที่จะปรับปรุงร่างกาย และจิตใจของนักเรียนให้รู้จักปรับตัวเข้ากับสิ่งแวดล้อมให้ได้

ระดับมัธยมศึกษา

การศึกษาชั้นมัธยมศึกษามุ่งให้ผู้เรียนมีความรู้ทางวิชาการ และวิชาชีพที่เหมาะสมกับวัย ความต้องการ ความถนัด เพื่อให้แต่ละคนเลือกวิชาชีพของตนเองที่ถนัด เพื่อเป็นแนวทางในการประกอบอาชีพในอนาคตและเป็นประโยชน์แก่ส่วนตัวและส่วนรวม และปลุกฝังให้มีความรักชาติ

การศึกษาระดับมัธยมนี้แบ่งเป็น 2 ตอน คือ มัธยมศึกษาตอนต้น และมัธยมศึกษาตอนปลาย โดยมัธยมศึกษาตอนต้นจะศึกษา 3 ปี โดยเป็นการศึกษาภาคบังคับทางรัฐบาลจะเป็นผู้ออกค่าใช้จ่ายให้ ส่วนมัธยมศึกษาตอนปลายจะศึกษา 3 ปีเท่ากัน แต่ไม่ใช้การศึกษาภาคบังคับ

กฎหมายทางการศึกษา มาตราที่ 86 ในปี ค. ศ. 1949 ได้กำหนดระบบการศึกษา 6 - 4 - 2 (4) - 4 คือ ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นเรียน 4 ปี และมัธยมศึกษาตอนปลายเรียน 2 ปี หรือ 4 ปี ต่อมาเมื่อ ปี ค. ศ. 1951 ได้ เปลี่ยนเป็นระบบ 6 - 3 - 3 - 4

ในปี ค. ศ. 1950 ภาคการศึกษาที่ 1 เริ่มเรียนวันที่ 1 เมษายน ได้ใช้มาจนกระทั่งปี ค. ศ. 1962 ได้เปลี่ยนมาเป็น วันที่ 1 มีนาคม จนถึงปัจจุบัน

หลักสูตรในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นประกอบไปด้วยวิชาบังคับ วิชาเลือกเสรี และกิจกรรมเสริมหลักสูตร วิชาบังคับได้แก่ วิชาศีลธรรม ภาษาเกาหลี เลขคณิต สังคม พลศึกษา ดนตรี ศิลปะ วิชาเทคนิคพื้นฐาน อุตสาหกรรม ภาษาอังกฤษ ส่วนวิชาเลือกเสรี ได้แก่ วิชาอักษรจีน คอมพิวเตอร์ สิ่งแวดล้อม และวิชาอื่น ๆ ขึ้นอยู่กับพื้นที่ของโรงเรียนนั้น ๆ ระยะเวลาเรียน 1, 156 ชั่วโมง ต่อ 1 ภาคการศึกษา

หลักสูตรในชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย มีดังนี้ วิชาจริยธรรม ภาษาเกาหลี อักษรจีน เลขคณิต สังคม วิทยาศาสตร์ พลศึกษา ดนตรี ศิลปะ อุตสาหกรรม ภาษาต่างประเทศ และ วิชารักษาดินแดน ส่วนวิชาเลือกเสรี ขึ้นอยู่กับพื้นที่ของโรงเรียนนั้น ๆ และยังมีวิชากิจกรรมนอกหลักสูตร คือวิชาชีพเทคนิค เมื่อเด็กนักเรียนจบการศึกษาสามารถนำไปประกอบอาชีพได้

ส่วนโรงเรียนสายอาชีพนั้นแบ่งเป็น 8 ประเภทได้แก่ เกษตร การค้า ประมง ช่างเทคนิค พาณิชยกรรม การเดินเรือ ศิลปะ และ แบบผสมผสาน ก่อนที่จะเข้าศึกษาต่อโรงเรียนสายอาชีพ จะต้องผ่านการสอบวัดมาตรฐาน ซึ่งจัดขึ้นในระดับท้องถิ่น หลักสูตรของโรงเรียนนี้ประกอบด้วย วิชาสามัญ ร้อยละ 40 - 60 และวิชาชีพร้อยละ 60 - 40 และก่อนจบการศึกษาจะต้องมีการฝึกภาคสนามประมาณ 1 - 3 เดือน จึงจะสามารถจบการศึกษาได้

ส่วนในปี ค. ศ. 1981 ได้เริ่มปฏิรูปการศึกษารั้งใหญ่ โดยการจัดตั้งโรงเรียนมัธยมสำหรับเด็กที่มีความสามารถสูงได้แก่ เด็กปัญญาเลิศ โดยจะมุ่งเน้นให้เป็นนักวิทยาศาสตร์ นักวิจัย หรือนักวิชาการ ในปี ค. ศ. 1983 ได้เริ่มรับเด็กนักเรียนโรงเรียนมัธยมวิทยาศาสตร์ขึ้นเป็นครั้งแรก ในปี ค. ศ. 1999 ประเทศไทยกำลังจะจัดตั้งโรงเรียนมัธยมวิทยาศาสตร์ขึ้นเป็นครั้งแรก นอกจากนั้นยังมีโรงเรียนมัธยมศิลปะ โรงเรียนมัธยมภาษาต่างประเทศ และโรงเรียนมัธยมพลศึกษา ดังตารางแสดงประเภทโรงเรียน จำนวนโรงเรียน และจำนวนนักเรียน

โรงเรียนมัธยมเด็กที่มีความสามารถสูง ในปี ค. ศ. 1995

ประเภทโรงเรียน	จำนวนโรงเรียน	นักเรียน
โรงเรียนมัธยมวิทยาศาสตร์	15	3,620
โรงเรียนมัธยมศิลปะ	18	12,988
โรงเรียนมัธยมพลศึกษา	12	3,371
โรงเรียนมัธยมภาษาต่างประเทศ	14	15,309
รวม	59	35,288

ที่มา : Kim Du-su, 1996

ในปี ค. ศ. 1969 ได้มีการยกเลิกสอบเข้าโรงเรียนชั้นมัธยมศึกษา โดยเปลี่ยนมาใช้วิธีการจับสลากในโรงเรียนใกล้บ้านแทน เป็นการลดการแข่งขันไม่ให้เกิดนักเรียนต่างถิ่นมาเรียนเฉพาะโรงเรียนมัธยมดัง ๆ เท่านั้น เป็นผลทำให้ในปีเดียวกันมีเด็กนักเรียนศึกษาต่อ 61.8 % และต่อมาในปี

ค. ศ. 1992 มีนักเรียนมาเรียนต่อชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นเป็นจำนวน 99.8 % ปัจจุบันมีอัตราการเข้าเรียนต่อเป็น 100 %

ส่วนในระดับมัธยมปลาย ได้มีการปฏิรูประบบการสอบเข้ามัธยมศึกษาตอนปลาย เมื่อปี ค. ศ. 1974 ได้ยกเลิกการสอบเข้าต่อมัธยมศึกษาตอนปลายซึ่งโรงเรียนจัดสอบเอง มาเป็นให้ผู้ที่ผ่านการสอบมาตรฐานสามารถเข้าศึกษาในโรงเรียนใกล้บ้านโดยวิธีจับสลาก ซึ่งมีผลทำให้ในปี ค. ศ.1992 มีนักเรียนเข้าศึกษาในชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย 95.4 %

ในปี ค. ศ. 1995 มีโรงเรียน นักเรียน ครูประจำการในโรงเรียนมัธยมต้น และมัธยมปลายทั่วประเทศ ดังต่อไปนี้

สถานภาพโรงเรียนมัธยมศึกษา ในปี ค. ศ. 1995

ประเภทโรงเรียน	โรงเรียน	นักเรียน	ครู
มัธยมศึกษาตอนต้น	2,683	2,481,848	99,931
มัธยมศึกษาตอนปลาย	1,830	2,157,880	99,067
รวม	4,513	4,639,728	198,998

ที่มา : Kim Du-su, 1996

ระดับอุดมศึกษา

สถาบันอุดมศึกษาเป็นการศึกษาขั้นสูงสุดในการศึกษาทั้งหมด โดยนักศึกษามีอายุตั้งแต่ 18 ปีเป็นต้นไป ในปี ค. ศ. 1950 ผู้ที่จบมัธยมศึกษา 4 ปี สามารถเรียนต่อวิทยาลัยได้ โดยใช้เวลาเรียน 4 ปี และผู้ที่จบมัธยมปลายใช้เวลาเรียน 2 ปี ต่อมาในปี ค. ศ. 1951 กฎหมายทางการศึกษาได้บัญญัติไว้ว่า วิทยาลัยเรียน 2 ปี มหาวิทยาลัยเรียน 4 - 6 ปี และ วิทยาลัยครูเรียน 2 - 4 ปี ต่อมาปี ค. ศ. 1962 ได้เปลี่ยนวิทยาลัยครูเป็น 4 ปี ในปี ค. ศ. 1972 ได้ทำการเปิดมหาวิทยาลัยเปิดเป็นครั้งแรก โดยได้ใช้สถานที่มหาวิทยาลัยแห่งชาติไซลบางส่วนในการดำเนินการ

สถาบันอุดมศึกษาจะรับผู้ซึ่งสำเร็จชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย มีทั้งหมด 3 ระดับ

ระดับที่ 1 เป็นการศึกษาต่ำกว่าระดับปริญญาตรี ได้แก่ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โดยใช้เวลาในการศึกษา 2 - 3 ปี ในปี ค. ศ. 1997 มีวิทยาลัยทั้งหมด 155 แห่ง (Kyong hyang sinmunsa, 1997)

ระดับที่ 2 หลังจากที่จบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลายแล้ว สามารถเรียนระดับปริญญาตรีคณะแพทยศาสตร์ และคณะแพทยแผนโบราณ ใช้เวลาเรียน 6 ปี ส่วนคณะอื่นใช้เวลาเรียน 4 ปี ในปี ค. ศ. 1997 มหาวิทยาลัยมีทั้งหมด 153 แห่ง และวิทยาลัยครู 11 แห่ง วิทยาลัยครูอยู่ในเมืองโซล 1 แห่งนอกนั้น อยู่ตามหัวเมืองใหญ่ ๆ

ระดับที่ 3 คือระดับสูงกว่าปริญญาตรี หรือเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า ระดับบัณฑิตศึกษา เป็นการศึกษาในระดับปริญญาโท โดยจะใช้เวลาในการศึกษาพร้อมด้วยวิทยานิพนธ์อย่างน้อย 2 ปี จะต้องศึกษาไม่ต่ำกว่า 24 หน่วยกิต และระดับปริญญาเอก ใช้เวลาในการเรียน 3 - 5 ปี จะต้องศึกษาไม่ต่ำกว่า 36 หน่วยกิต หลังจากจบปริญญาโทแล้ว จะต้องสอบผ่านภาษาอังกฤษและจะต้องสอบผ่านภาษาต่างประเทศอีก 2 ภาษา ในกรณีชาวต่างประเทศจะต้องสอบวิชาภาษาเกาหลี 1 วิชา และเหลืออีก 2 ภาษา สามารถเลือกสอบภาษาอะไรก็ได้ ยกเว้นภาษาแม่ (Seoul National University, 1996)

มหาวิทยาลัยมีหลักสูตรการเรียนการสอน 4 - 6 ปี ในปี ค. ศ. 1980 กระทรวงศึกษาธิการได้มีการปฏิรูปขบวนการสอบเข้ามหาวิทยาลัยครั้งใหญ่ โดยใช้ระบบการสอบวัดผลทางวิชาการ โดยพิจารณาจากผลการสอบ ถ้าได้คะแนนดีจากการสอบวัดผลทางวิชาการ สามารถสมัครเข้าเรียนต่อในมหาวิทยาลัยได้ และอีกทางหนึ่งสามารถสอบโดยตรงกับมหาวิทยาลัยนั้น ๆ โดยสามารถเลือกสมัครสอบได้ 1 สาขาวิชาเท่านั้น ส่วนมหาวิทยาลัยแห่งชาติโซล เป็นมหาวิทยาลัยที่ดีที่สุดในเกาหลี จะทำการคัดเลือกเด็กนักเรียนชั้นมัธยมปลายทั่วประเทศ โดยอาจารย์ใหญ่โรงเรียนนั้น ๆ จะเป็นผู้คัดเลือก โรงเรียนละ 1 - 2 คน และมหาวิทยาลัยแห่งชาติโซลจะรับเพียง 20 % ของยอดสอบเข้าทั้งหมด คะแนนการสอบวัดผลทางวิชาการที่คาดว่ามหาวิทยาลัยจะรับได้ในปี ค. ศ. 1997

คาดคะเนคะแนนการสอบวัดผลทางวิชาการ

สายศิลป์

คะแนน (400)	มหาวิทยาลัย - สาขาวิชา
320	Seoul National University (คณะนิติศาสตร์)
312	Seoul National University (ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ, คณะเศรษฐศาสตร์, ภาษาอังกฤษ)
308	Seoul National University (คณะสังคมศาสตร์, ภาษาจีน, ภาษาฝรั่งเศส)
304	Seoul National University (ภาษาศาสตร์, ประวัติศาสตร์เอเชีย)
300	Seoul National University (การสอนภาษาเกาหลี) Korea University (คณะนิติศาสตร์) Yonsei University (คณะนิติศาสตร์)
294	Yonsei University (คณะนิติศาสตร์) Korea University (ภาษาอังกฤษ)
282	Sung Kyun Kwan University (คณะนิติศาสตร์) Chungang University (โฆษณา) Ewa Womans University (ภาษาต่างประเทศ) Sogang University (ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ)
276	Hankuk University of foreign studies (ภาษาอังกฤษ) Dongguk University (บริหารรัฐกิจตำรวจ)
270	Kyung Hee University (ภาษาอังกฤษ, คณะนิติศาสตร์)
262	Hanyang University (คณะเศรษฐศาสตร์) Ewa Womans University (การสอนอนุบาล) Hankuk University of foreign studies (คณะนิติศาสตร์)

สายวิทยาศาสตร์

คะแนน (400)	มหาวิทยาลัย - สาขาวิชา
323	Seoul National University (คณะแพทยศาสตร์)
317	Seoul National University (คอมพิวเตอร์, คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์)
313	Seoul National University (วิศวกรรมการบิน) Kyung hee University (คณะแพทยแผนโบราณ)
309	Seoul National University (คณะวิทยาศาสตร์)
305	Seoul National University (คณะเภสัชกรรมศาสตร์)
301	Korea University (คณะแพทยศาสตร์)
297	Yonsei University (คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์) Sung Kyun Kwan University (คณะแพทยศาสตร์) Ewha Womans University (คณะแพทยศาสตร์) Hanyang University (คณะแพทยศาสตร์)
293	Kyung hee University (คณะทันตแพทยศาสตร์) Korea University (คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์)
282	Chungang University (คณะเภสัชกรรมศาสตร์) Korea University (วิศวกรรมเครื่องกล)
274	Sung Kyun Kwan University (คณะเภสัชกรรมศาสตร์) Hanyang University (วิศวกรรมเครื่องกล)

ที่มา : Kyong hyang sinmunsa, 1996

จากการสำรวจเด็กนักเรียนที่จะทำการสอบวัดผลทางวิชาการมีทั้งหมด 91.9 % ถ้าได้คะแนน 300 คะแนนขึ้นไป จะนำผลสอบนี้ไปสมัครเรียนต่อในมหาวิทยาลัย (Internet, 1999) ในปีนี้จะทำการสอบวัดผลทางวิชาการในวันที่ 17 พฤศจิกายน ค. ศ. 1999

ทั้งหมดนี้กระทรวงศึกษาธิการจะเป็นผู้ดูแลหลักสูตร ไม่ว่าจะเป็นของรัฐบาลหรือเอกชน เช่น หลักสูตรปริญญา คุณวุฒิของอาจารย์ และจำนวนนักศึกษาที่จะรับเข้าไปเรียนในแต่ละปีการศึกษา

ในระดับอุดมศึกษามีผู้สนใจเรียนเป็นจำนวนมากดังนั้นจำนวนนักศึกษาทั้งในมหาวิทยาลัยเอกชน และมหาวิทยาลัยรัฐบาลจึงเพิ่มมากขึ้นอย่างรวดเร็ว ทางด้านรัฐบาลเล็งเห็นถึงความสำคัญ จึงได้มีการขยายงานในด้านการบริหาร และให้การสนับสนุนด้านงบประมาณ เพื่อสร้างความเป็นเลิศทางวิชาการในระดับอุดมศึกษา และยังให้สถาบันอุดมศึกษา ต่าง ๆ ทั้งในเมืองและนอกเมือง เป็นอิสระมากขึ้นในการทำงาน ช้างล่างเป็นตารางอัตราการรับเข้าเรียน ในระดับบัณฑิตวิทยาลัยในทุกสาขาวิชา จะยกตัวอย่างมา 10 มหาวิทยาลัย

อัตราการรับเข้าเรียนต่อในระดับบัณฑิตวิทยาลัย

ชื่อมหาวิทยาลัย	ปริญญาโท	ปริญญาเอก	ปริญญาโทและ ปริญญาเอก	รวม
Seoul National University	5,218	2,481	841	8,540
Yonsei University	2,337	1,240	2,826	6,403
Korea University	2,036	1,220	2,180	5,436
Hanyang University	1,815	941	2,110	4,866
Kyung hee University	1,165	623	1,686	3,474
Chungang University	1,221	517	1,595	3,333
Sung Kyun Kwan University	1,109	634	1,385	3,128
Ewha Womans University	1,449	382	1,055	2,886
Sogang University	974	356	1,315	2,645
Dongguk University	713	359	1,431	2,503
รวม	18,037	8,753	16,424	43,214

มหาวิทยาลัยแห่งชาติโซล เป็นมหาวิทยาลัยอันดับที่ 1 ในประเทศเกาหลีมีนักศึกษาประมาณ 40,000 คน เป็นชาวต่างประเทศประมาณ 1,000 คน ปัจจุบันมีนักศึกษบัณฑิตวิทยาลัย 8,540 คน เปิดทำการสอนระดับปริญญาโทและปริญญาเอกทุกสาขาวิชา ในอีก 2 - 3 ปีข้างหน้า จะรับนักศึกษบัณฑิตวิทยาลัย ประมาณ 50 % ของนักศึกษาทั้งหมด ก็คือประมาณ 20,000 คน จะมุ่งเน้นไปที่การทำวิจัย ปัจจุบันถ้ามีคอมพิวเตอร์สามารถติดต่อโดยตรงกับมหาวิทยาลัยได้เลย จากตารางข้างบนจะเห็นได้ว่าในอนาคตอันใกล้นี้ จะมีผู้ซึ่งสำเร็จการศึกษาระดับปริญญาเอกประมาณปีละ 25,000คน และจะเพิ่มขึ้นเป็น 2 เท่าในปีต่อ ๆ ไป

ส่วนมหาวิทยาลัย Yonsei University และ Korea University เป็นมหาวิทยาลัยเอกชน แต่เป็นมหาวิทยาลัยอยู่อันดับที่ 2 และอันดับที่ 3 ในอีก 2 - 3 ข้างหน้าจะทำการรับนักศึกษบัณฑิตวิทยาลัย 50 % ของนักศึกษาทั้งมหาวิทยาลัย ประถมมหาวิทยาลัยทั่วไปภาคการศึกษาที่ 1 คือ เดือนมีนาคมถึงเดือน มิถุนายน ส่วนภาคการศึกษาที่ 2 คือ เดือนกันยายนถึงเดือนธันวาคม

ระบบการศึกษานอกโรงเรียน

การศึกษานอกโรงเรียน เป็นการจัดขึ้นนอกเหนือจากระบบในโรงเรียน ไม่ว่าจะเป็นการศึกษาจะจัดขึ้นเป็นกิจกรรมการศึกษา หรือเป็นส่วนหนึ่งของกิจกรรมการศึกษา ก็ถือว่าเป็นการศึกษานอกโรงเรียน โดยสอนให้คิดเป็น แก้ปัญหาเป็น ผูกอาชีพ และพัฒนาศักยภาพของผู้เรียนให้ได้มากที่สุด เพื่อที่จะให้ผู้เรียนได้ศึกษาตลอดทั้งชีวิต เพื่อให้ทันต่อเหตุการณ์ต่าง ๆ ของโลก ทั้งชีวิตการเป็นอยู่ เศรษฐกิจ สังคม และการเมือง

ในเกาหลีใต้ แบ่งการศึกษานอกโรงเรียนเป็น 2 ประเภท คือ สำหรับผู้ใหญ่และเยาวชนที่ยังไม่เคยได้รับการศึกษา และอีกอย่างหนึ่งสำหรับผู้ประกอบอาชีพแล้ว แต่ต้องการเพิ่มพูนความรู้ ชาวเกาหลีให้ความสำคัญกับการศึกษามาก จึงทำให้โครงการฝึกอบรมต่าง ๆ เกิดขึ้นอย่างมากมาย ในช่วงระยะเวลาอันสั้น จึงแสดงให้เห็นว่าการศึกษานอกระบบมีความสำคัญยิ่งนัก มีการจัดตั้งโรงเรียนทางอากาศและไปรษณีย์ทุกระดับชั้น จนถึงมหาวิทยาลัยทางอากาศและไปรษณีย์ มหาวิทยาลัยนี้คล้ายกับมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราชในเมืองไทย

มหาวิทยาลัยทางอากาศและไปรษณีย์ เริ่มก่อตั้งขึ้นในปี ค. ศ. 1972 ครั้งแรกมีทั้งหมด 5 สาขาวิชา ได้แก่ สาขาคณเศรษฐศาสตร์ บริหารธุรกิจ การเกษตร การศึกษา และรัฐประศาสนศาสตร์ ครั้งแรกที่ทำการศึกษาเปิดการเรียนการสอน นักศึกษาทุกคนจะต้องศึกษาทั้งหมด 5 ปี ต่อจากชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย และต่อมาในปี ค. ศ. 1992 ได้ทำการเปลี่ยนจากการเรียน 5 ปี ให้เหลือ

4 ปี เท่านั้น และในปีเดียวกันได้เพิ่ม เป็น 16 สาขาวิชา ได้แก่ สาขาคณะเศรษฐศาสตร์ บริหารธุรกิจ เศรษฐศาสตร์ การเกษตร นิติศาสตร์ การศึกษา รัฐประศาสนศาสตร์ การค้าและการพาณิชย์ การสอนอนุบาล ภาษาเกาหลี ภาษาอังกฤษ ภาษาฝรั่งเศส ภาษาจีน สถิติ สาธารณสุขศาสตร์ และต่อไปนี้เป็นอาชีพต่าง ๆ ของนักศึกษาที่เข้ามาเรียนในมหาวิทยาลัยทางอากาศและไปรษณีย์

อาชีพของนักศึกษา

อาชีพ	นักเรียน
ข้าราชการ	28,408
พนักงาน	12,223
พนักงานบริษัท	68,081
พนักงานธนาคาร	9,572
พยาบาล	12,258
ทหาร	2,899
นักธุรกิจ	7,195
เกษตรกร	1,770
ช่างเทคนิค	2,577
อื่น ๆ	34,751
ไม่มีอาชีพ	16,441
รวม	196,175

ที่มา : กระทรวงศึกษาธิการ, 1995 b

วิธีการสอน จะสอนใช้ระบบทางไกลคือสอนผ่านทางวิทยุ โทรทัศน์ และสื่อทางจดหมาย เริ่มแรกบรรยายทางสถานีวิทยุ KBS วันธรรมดา วันละ 7 ชั่วโมง ส่วนวันอาทิตย์ วันละ 9 ชั่วโมง รวมทั้งบรรยายทางสถานีโทรทัศน์ KBS ด้วย ต่อมาในปี ค. ศ. 1990 ได้สร้างสถานีโทรทัศน์ขึ้นใหม่ เป็นสถานีโทรทัศน์ทางการศึกษาโดยเฉพาะ มีโซ่สอนให้กับมหาวิทยาลัยทางอากาศและไปรษณีย์ อย่างเดียว แต่ยังสอนให้กับการศึกษานอกระบบอย่างอื่นอีกมากมาย มีชื่อว่า สถานีโทรทัศน์ EBS เนื้อหาในการบรรยายทางวิทยุประมาณ 93 % และทางโทรทัศน์ 7 % ผู้ที่ศึกษาครบหน่วยกิตตาม หลักสูตรของมหาวิทยาลัย จะได้รับปริญญาเช่นเดียวกับมหาวิทยาลัยทั่วไป

ในปี ค. ศ. 1980 ได้มีการจัดตั้ง มหาวิทยาลัยเปิด โดยมุ่งเน้นไปที่ ช่างเทคนิค และ พนักงานในโรงงานคือ เพื่อที่จะให้เป็นช่างเทคนิคต่าง ๆ ก้าวเป็นวิศวกรในอนาคต ได้มีการพัฒนาเรื่อยมา ปัจจุบันมีมหาวิทยาลัยเปิดสำหรับช่างเทคนิคอยู่ 19 แห่ง อยู่ในเมืองโซลและอยู่ตามหัวเมืองใหญ่ ๆ ที่มีโรงงานไปตั้งอยู่ ผู้ที่จะเข้าศึกษาต่อจะต้องจบการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย และมีประสบการณ์ทำงานอย่างน้อย 1 ปี

การเรียนการสอน 1 ปีจะมี 4 ภาคการศึกษา ปรกติมหาวิทยาลัยทั่วไปภาคการศึกษาที่ 1 คือ เดือนมีนาคมถึงเดือนมิถุนายน ส่วนภาคการศึกษาที่ 2 คือ เดือนกันยายนถึงเดือนธันวาคม แต่มหาวิทยาลัยเปิดนี้จะเพิ่มเข้าไปอีก 2 เทอมคือ เดือนกรกฎาคมถึงสิงหาคม และเดือนมกราคมถึงเดือนกุมภาพันธ์ จะมีการเรียนการสอนวันธรรมดาดอนเย็นและวันหยุดสุดสัปดาห์ จะต้องได้รับ 140 หน่วยกิตจึงสามารถจบการศึกษาปริญญาตรี

มหาวิทยาลัยทางอากาศและไปรษณีย์กับมหาวิทยาลัยเปิด มีเป้าหมายที่เหมือนกันคือมุ่งเน้นพัฒนาคนในชาติให้ได้รับการศึกษาระดับปริญญาตรีมากยิ่งขึ้น แต่แตกต่างกันที่มหาวิทยาลัยทางอากาศและไปรษณีย์มีการเรียนการสอนเฉพาะ มนุษยศาสตร์ สังคม และ เกษตรศาสตร์ ส่วนมหาวิทยาลัยเปิดมุ่งเน้นที่อุตสาหกรรมเป็นหลัก

นอกจากนี้ยังมีการศึกษาพิเศษสำหรับเด็กพิการ เพื่อจัดการเรียนการสอนให้แตกต่างไปจากที่ได้จัดไว้ให้กับเด็กปรกติ เช่นหลักสูตร อุปกรณ์ วิธีสอน ทางรัฐบาลได้จัดให้มีศูนย์ฝึกอาชีพคนตาบอด และศูนย์ฝึกอาชีพคนพิการด้านอื่น ๆ ด้วย ในปี ค. ศ. 1996 มีสถาบันการศึกษาพิเศษทั้งสิ้น 109 แห่ง สถาบันเด็กปัญญาอ่อนมี 60 แห่ง สถาบันเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน (หูหนวก) 20 แห่ง สถาบันเด็กพิการทางร่างกาย 14 แห่ง สถาบันเด็กที่มีความบกพร่องทางสายตา (ตาบอด) 12 แห่ง และสุดท้ายสถาบันเด็กจิตพิการ 3 แห่ง

การศึกษาในเกาหลีใต้กับการศึกษาในประเทศไทย

การศึกษาในเกาหลีใต้ นับว่ามีความคล้ายคลึงกับการศึกษาในประเทศไทยมากคือมีระบบ 6 - 3 - 3 - 4 เหมือนกับประเทศญี่ปุ่นด้วย แต่ในภาคปฏิบัติการจัดการ และการปฏิรูปทางการศึกษาประเทศไทยยังต้องเตรียมการอีกมาก ปัจจุบันประเทศเกาหลีใต้นับได้ว่าการปฏิรูปการศึกษา มีความประสบความสำเร็จเกินคาด ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของการขยายโอกาสทางการศึกษา โดยจากอัตราการเข้าเรียนในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นปรากฏว่า มีนักเรียนเข้าศึกษาเป็นจำนวน 100 % แต่ประเทศไทยเพิ่งปฏิรูปทางการศึกษาผ่านมา 3 ปี ปัจจุบันนับได้ว่าประเทศไทย มีความเป็นไปได้สูงที่จะปฏิรูปการศึกษาเทียบเคียงกับประเทศเกาหลีใต้ ไม่ว่าจะเป็นการชัดเจนในเรื่องกฎหมาย รวมถึงนักวิชาการด้านการศึกษามีความกระตือรือร้นเป็นอย่างมาก สำหรับเนื้อหาที่นักวิชาการของประเทศไทยต้องเตรียม คือ แผนการกระจายการจัดการศึกษาสู่ท้องถิ่น, แผนการปฏิรูปประถมศึกษา, มัธยมศึกษา การปฏิรูปของประถมและมัธยมควรจะดำเนินการ ให้เด็กนักเรียนในการเข้าเรียนต่อให้ได้เข้าเรียนให้ได้มากที่สุด โดยการจับสลากหรือคัดเลือกเด็กนักเรียนใกล้บ้านเพียงอย่างเดียว เพื่อที่จะให้เข้าการศึกษาต่อให้ได้มากที่สุด และแผนการศึกษาตลอดชีวิตคือทำอย่างไรให้ประชาชนสามารถเรียนรู้การศึกษานอกโรงเรียนตลอดทั้งชีวิต และตลอดจนแผนปฏิรูปอุดมศึกษา โดยให้ความเป็นอิสระ ปัจจุบันประเทศไทยกำลังดำเนินการอยู่ คือในปี ค. ศ. 2002 จะออกสู่นอกระบบทั้งหมด ในเกาหลีใต้สถาบันอุดมศึกษาส่วนใหญ่เป็นของเอกชนประมาณ 80 % ไม่ว่าจะเป็นมหาวิทยาลัยเอกชนหรือ มหาวิทยาลัยของรัฐบาลมีคุณภาพทางการศึกษาที่ใกล้เคียงกันมาก และอีกอย่างหนึ่งคนเกาหลีใต้มีค่านิยมทางสังคม ให้ลูกทุกคนต้องเข้าเรียนต่อในมหาวิทยาลัยให้ได้ จึงทำให้มหาวิทยาลัยเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว สถาบันอุดมศึกษาที่ดีที่สุดของรัฐบาล คือมหาวิทยาลัยแห่งชาติโซล ที่เป็นอันดับที่ 1 นอกนั้น อันดับที่ 2, 3, 4, 5 เป็นของเอกชนทั้งหมด จึงนับได้ว่ามหาวิทยาลัยเอกชน ในเกาหลีใต้มีคุณภาพทัดเทียมกับมหาวิทยาลัยของรัฐบาล

สำหรับเด็กนักเรียนมัธยมในเกาหลีใต้ ผู้ปกครองตั้งความหวังไว้กับลูกผู้ชายคนโตสูงมากหวังที่จะให้มาดูแลครอบครัว ถึงแม้พ่อแม่จะมีรายได้น้อย แต่ก็พยายามให้ลูกเข้ามหาวิทยาลัยดี ๆ ให้ได้ เด็กส่วนใหญ่มีการเอาจริงเอาจังในเรื่องการเรียนเป็นอย่างมาก เนื่องจากถ้าสามารถเข้ามหาวิทยาลัยดี ๆ แล้วอนาคตก็จะดี เช่นถ้าสอบเข้าคณะนิติศาสตร์ ใน Seoul National University มีโอกาสมากที่จะสอบเป็นผู้พิพากษา หรืออัยการ ส่วนคนอื่น ๆ ก็เหมือนกัน จะสามารถเข้าบริษัทที่ใหญ่ ๆ ได้เช่นกัน เช่น ฮุนได, ซัมซุง

การศึกษากับการเมือง

ในสมัยประธานาธิบดีคิมยองซัมได้ก้าวขึ้นมารับตำแหน่งใหม่ในทำเนียบสีน้ำเงิน (Blue house) เมื่อปี ค. ศ. 1993 ได้ประกาศออกมาอย่างชัดเจนว่า ต้องการจะเพิ่มงบประมาณทางด้านการศึกษาให้เทียบเคียงกับประเทศที่พัฒนาแล้วอย่างเช่น ญี่ปุ่น และ อังกฤษ ภายในศตวรรษที่ 21 และจะทำการปฏิรูปกฎหมายการศึกษาต่าง ๆ

แผนการปฏิรูปการศึกษาในปี ค. ศ. 1995 ต้องการให้ทันกับยุคโลกาภิวัตน์ และยุคแห่งข้อมูลข่าวสาร เพื่อที่จะต้องการให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพมากที่สุด ประธานาธิบดีคิมยองซัมเชื่อว่าการปฏิรูปการศึกษาจะสามารถช่วยแก้ไขปัญหาดัง ๆ ได้ และยังได้เตรียมพร้อมสำหรับศตวรรษที่ 21 โดยได้มีการเปลี่ยนแปลงระบบกฎหมายทางการศึกษาใหม่หลายฉบับ เพื่อกำหนดกฎระเบียบต่าง ๆ สำหรับเป็นแนวทางในการปฏิรูปในระบบการศึกษาที่เน้นประชาธิปไตย ซึ่งมีความเป็นอิสระในการบริหารตนเอง และยังสามารถเอื้อต่อการปรับเปลี่ยนแนวทางการจัดการศึกษาในอนาคตได้ โดยได้มีการจำแนกกฎหมายทางการศึกษาที่ใช้อยู่ออกเป็น 3 ประเภท ได้แก่ กฎหมายการศึกษาขั้นพื้นฐาน กฎหมายการศึกษาระดับประถมและมัธยม และสุดท้ายกฎหมายระดับอุดมศึกษา เพื่อที่จะให้ประกันสิทธิของนักเรียน ผู้ปกครอง และครู และสุดท้ายเพื่อต้องการให้ตระหนักถึงความหลากหลายของสถานศึกษา และยังได้ทบทวนกฎหมายทางการศึกษาคือ กฎหมายทางการศึกษานอกโรงเรียน เพื่อกำหนดหลักการพื้นฐานของการศึกษานอกโรงเรียน และกฎหมายอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาให้รวดเร็วและมีประสิทธิภาพมากที่สุด

ในปี ค. ศ. 1995 ประเทศเกาหลีใต้ได้ลงทุนทางด้านการศึกษายังต่ำอยู่ เมื่อเทียบกับประเทศที่พัฒนาแล้ว ดังตารางต่อไปนี้

การเปรียบเทียบค่าใช้จ่ายในการศึกษา

	เกาหลีใต้	ญี่ปุ่น	อังกฤษ
ค่าใช้จ่ายที่รัฐจ่ายต่อคน (เหรียญสหรัฐ)	1,830	4,203	4,268
อัตราส่วนของงบประมาณทางการศึกษาต่อรายได้ประชาชาติ	3.8	5.0	5.3

ที่มา : Korea Newsreview, 10 June 1995.

ประธานาธิบดีประกาศไว้ว่าจะต้องลงทุนทางการศึกษา ให้เทียบเคียงกับประเทศที่พัฒนาแล้วภายในศตวรรษที่ 21 ในอดีตเมื่อปี ค. ศ. 1970 รัฐบาลได้ใช้งบประมาณทางการศึกษาเพียงร้อยละ 2.82 ของผลิตภัณฑ์มวลรวมประชาชาติ และต่อมา ปี ค.ศ. 1980 เพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 3.13 และ ปี ค. ศ. 1995 เพิ่มเป็นร้อยละ 3.80 แต่ก็ยังไม่เพียงพอ เพราะฉะนั้น ในศตวรรษที่ 21 รัฐบาลมีนโยบายว่าจะเพิ่มงบประมาณทางการศึกษาให้ได้เท่ากับประเทศที่พัฒนาแล้ว

ประเทศเกาหลีใต้มีจุดแข็งอยู่ที่ว่ามหาวิทยาลัยส่วนใหญ่ เป็นของเอกชนจึงทำให้รัฐบาลมีภาระในเรื่องงบประมาณน้อย และวิทยาลัยครูก็มีเพียง 11 แห่งเท่านั้น เมื่อเทียบกับประเทศไทย ซึ่งมีถึง 36 แห่ง ส่วนมหาวิทยาลัยเอกชนต่าง ๆ ก็มีคณะครุศาสตร์สามารถผลิตครูได้อีกทางหนึ่งด้วย ในกรณีนักศึกษาคนใดไม่ได้จบคณะครุศาสตร์ ไม่สามารถเป็นครูได้

การศึกษากับสังคม

จากการที่ประเทศเกาหลีใต้ได้รับผลกระทบ ทางด้านเศรษฐกิจอย่างรุนแรงจนทำให้ต้องขอความช่วยเหลือจากกองทุนการเงินระหว่างประเทศ เมื่อปลายปี ค. ศ. 1997 ทำให้ผู้ประกอบการของนักศึกษา หลายคนต้องโดนออกจากงานก่อนกำหนด จึงมีผลกระทบมาถึงตัวนักศึกษาอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ บางคนถึงกับต้องพักการศึกษาเป็นการชั่วคราว ดังนั้นทางภาครัฐบาล ได้นำระบบสินเชื่อธนาคารมาใช้ เพื่อให้ผู้เรียนมีเงินเพียงพอสำหรับการศึกษาจนจบหลักสูตรของการศึกษาทั้งในระบบและนอกระบบการศึกษา เพื่อต้องการให้ศึกษาจนจบปริญญาตรี

และอีกทางหนึ่งทางภาครัฐบาล ได้แก่กระทรวงศึกษาธิการได้พยายามลดข้อกำหนด และเงื่อนไขของวิชาเอกให้น้อยลง เพื่อส่งเสริมการศึกษาแบบสหวิทยาการ และให้มีการเลือกวิชาเอกได้หลายวิชา

ในมหาวิทยาลัยทั่วไปจะต้องศึกษาให้ได้ 140 หน่วยกิต จึงจะสามารถจบการศึกษาระดับปริญญาตรี และจะต้องศึกษาวิชาเอก 70 หน่วยกิต วิชาโท 30 หน่วยกิต ในปัจจุบันทางภาครัฐบาลถืออำนาจประโยชน์ ให้กับนักศึกษาเพื่อที่จบไปแล้วจะได้หางานทำได้ง่ายขึ้น นักศึกษาต้องศึกษาจาก 70 หน่วยกิตในวิชาเอก ให้เหลือ 42 - 43 หน่วยกิต และตัดวิชาโททิ้งไป จึงกลายเป็นระบบ 2 ปริญญา จากระบบนี้สามารถแก้ปัญหาได้หลายอย่างเช่น ช่วยให้นักศึกษาที่สอบเข้าในมหาวิทยาลัย แต่ไม่ชอบวิชาเอกสามารถเลือกวิชาเอกที่ตนเองถนัดได้อีก 1 วิชาเอก และอีกทางหนึ่งสามารถช่วยให้นักศึกษา ที่จบการศึกษาไปแล้วเลือกสมัครเข้าทำงานได้หลากหลายมากยิ่งขึ้น

ทำให้บัณฑิตจบการศึกษาไปแล้วสามารถเข้าสู่ระบบแรงงานได้เร็วขึ้น และลดการตกงานได้บางส่วน

ต่อจากนั้นทางกระทรวงศึกษาธิการยังได้ทำการ จัดระบบอำนวยความสะดวก โดยการถ่ายโอนผลการเรียนระหว่างสถาบันประเภทต่าง ๆ คือ สถาบันอุดมศึกษา สถาบันศึกษาประเภทอาชีวศึกษา และระหว่างวิทยาลัยต่าง ๆ เพื่อขยายทางเลือกในการเข้ารับการศึกษาระดับสูงขึ้น นักศึกษาจากต่างมหาวิทยาลัยสามารถมาลงหน่วยกิต เรียนอีกมหาวิทยาลัยได้

ค่านิยมทางสังคมกับการศึกษาในเกาหลีใต้มีสูงมากเมื่อเทียบกับประเทศอื่น ๆ ในโลกด้วยกัน คนเกาหลีเห็นความสำคัญทางการศึกษาเหนืออื่นใด โดยได้รับอิทธิพลมาจากลัทธิขงจื้อที่ผู้คนต่างยกย่องผู้มีความรู้ เช่น ครู อาจารย์ และ ผู้พิพากษาเป็นต้น พ่อแม่ชาวเกาหลีมีความต้องการให้ลูกสอบเข้ามหาวิทยาลัยมากถึง 93 % แต่ในญี่ปุ่นและอเมริกา พ่อแม่มีความต้องการให้ลูกเข้าในมหาวิทยาลัยเพียง 74% และ 63 % ตามลำดับ จะเห็นได้จากอัตราการเข้าเรียนในชั้นมัธยมมีถึง 100 % และ ในปี ค. ศ. 1992 มีนักเรียนศึกษาต่อในระดับมัธยมปลายมีถึง 95.4 % สถาบันอุดมศึกษาในเกาหลีใต้มีถึง 319 แห่ง (Kyong hyang sinmunsa, 1997) แต่ก็ยังไม่เพียงพอต่อความต้องการของชาวเกาหลี ที่จะเข้าเรียนในสถาบันอุดมศึกษา จึงมีผู้ออกหักจากการสอบเข้ามหาวิทยาลัยไม่ได้ฆ่าตัวตาย

บทส่งท้าย

ประเทศเกาหลีใต้นับได้ว่าการปฏิรูปการศึกษาอย่างจริงจังเพียง 40 ปี ได้ผลสำเร็จเกินคาด จากประเทศที่ด้อยพัฒนาที่ยากจนประชาชนแทบจะไม่มีอะไรจะกิน จนกระทั่งเป็นประเทศอุตสาหกรรม เกาหลีได้สามารถพัฒนาเศรษฐกิจ สังคม และการเมืองควบคู่ไปกับการพัฒนาทางการศึกษา ถึงแม้จะประสบภาวะทางเศรษฐกิจก็ตาม แต่การพัฒนาศึกษายังต่อเนื่องไปอย่างไม่หยุดยั้ง ปัจจุบันมีรายได้ผลิตภัณฑ์มวลรวมต่อหัวประมาณ 10,000 เหรียญสหรัฐ

เพื่อให้ทันกับก้าวไปในศตวรรษที่ 21 ผู้นำประเทศนั้นคือ ประธานาธิบดีคิม แด จุง ได้มองไปอนาคตทางการศึกษาว่าควรจะปฏิรูปการศึกษาอย่างต่อเนื่อง เพราะว่าการพัฒนาการศึกษา ก็เท่ากับการพัฒนาประเทศไปโดยทางอ้อมนั่นเอง โดยจะเน้นให้ประชาชนในชาติมีการเรียนรู้ตลอดชีวิต การปฏิรูปการศึกษามุ่งเน้นการจัดการ การปรับปรุงหลักสูตรให้สอดคล้องกับโลกในปัจจุบัน การปฏิรูปอุดมศึกษาครั้งใหญ่ และการปรับปรุงการจัดการ สุดท้ายการปฏิรูปครู

ในเกาหลีใต้ทางกระทรวงศึกษาธิการ ได้พยายามปฏิรูปครู ในอดีตผู้เรียนเกือบจะไม่ได้แสดงออกมากเท่าไร ครูผู้สอนจะเป็นผู้แสดงคนเดียว ต่อมาทางกระทรวงศึกษาธิการได้พยายามกำหนดนโยบาย โดยวิธีผสมผสานระหว่างของเก่าและใหม่ ของใหม่คือให้ครูนำกิจกรรมหลายอย่างมาใช้ในการเรียนสอนการสอน การสอนนี้ไม่ใช่เป็นการบรรยายเท่านั้น แต่จะเป็นวิธีปฏิบัติมาใช้ควบคู่กันกับทางด้านการเรียนการสอน โดยที่ผู้เรียนจะต้องตระหนักดีว่าเรียนแล้วจะเอาไปใช้อะไร และต้องการจะเรียนรู้อะไร แต่ครูผู้สอนเป็นเพียงแนะนำ และคอยช่วยเหลือ ฝึกฝนให้นักเรียนเรียนรู้จากโลกภายนอกด้วยตนเอง และอีกทั้งยังแนะนำในการค้นคว้าสิ่งใหม่ ๆ อยู่ตลอดเวลา นอกจากนั้นครูผู้สอนต้องมีหน้าที่จุดประกายให้นักเรียนมีความอยากรู้อยากเห็น และเรียนอย่างมีความสุข สามารถได้ความรู้อย่างสมบูรณ์ และนำไปใช้ได้ทันทีให้ทันกับยุคโลกาภิวัตน์

การปฏิรูปทางด้านอุดมศึกษาประเทศเกาหลีใต้พยายาม จะเปลี่ยนแปลงระบบการสอบเข้ามหาวิทยาลัยที่เป็นระบบที่โหดมากให้มาสู่ระบบ ที่สามารถเดินเข้าไปในเส้นทางอุดมศึกษาให้ได้มากที่สุด คือพยายามจะให้มหาวิทยาลัยต่าง ๆ รับเด็กนักเรียนเข้าไปเรียนโดยผ่านการสอบวัดผลทางวิชาการเท่านั้น ในปัจจุบันมีมหาวิทยาลัยหลายแห่งได้ทำสองอย่างควบคู่กันไป เช่น นำคะแนนการสอบวัดผลทางวิชาการมาแล้ว ทางมหาวิทยาลัยจะทำการสัมภาษณ์ก็สามารถเข้าเรียนที่มหาวิทยาลัยได้ และอีกส่วนเป็นการสอบโดยตรงจากมหาวิทยาลัยเป็นผู้ดำเนินการเองทั้งหมดในอนาคตจะให้อิสระในการบริหารมหาวิทยาลัยด้วยตนเองมากกว่านี้ ส่วนมหาวิทยาลัยเปิด (Open University) จะทำการขยายการเรียนการสอน เพื่อให้คนที่อยู่ในภาคการผลิต จากช่างเทคนิคธรรมดาเป็นช่างเทคนิคที่มีความรู้ความสามารถโดยตรง ให้มีความชำนาญเฉพาะทางลึกลงไป โดยจะพยายามขยายให้ครอบคลุมทั่วประเทศ ปัจจุบันมีมหาวิทยาลัยเปิดอยู่ 19 แห่ง ในประเทศเกาหลีใต้มีมหาวิทยาลัยเปิด ไม่ค่อยเป็นที่ยอมรับของสังคมมากเท่ากับมหาวิทยาลัยรวมค่าแห่งในประเทศไทย

ทางด้านภาครัฐบาลให้การสนับสนุนในการปฏิรูปการศึกษาอย่างเต็มที่ โดยการจะเพิ่มงบประมาณทางด้านการศึกษา ให้เทียบเคียงกับประเทศที่พัฒนาแล้ว และสุดท้ายประชาชนทุกคนมีค่านิยมทางสังคมให้การศึกษาแก่บุตรหลาน ทำให้การปฏิรูปการศึกษาประสบความสำเร็จอย่างรวดเร็ว

ในอนาคตชาวเกาหลีจะต้องต่อสู้กับสังคมโลกอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ เพราะฉะนั้นจะต้องพัฒนาการศึกษา ให้ควบคู่ไปกับการพัฒนาทางด้านเศรษฐกิจ สังคม และการเมืองในศตวรรษที่ 21 จากปัจจัยหลาย ๆ ด้านประเทศเกาหลีใต้ จะสามารถพัฒนาระบบการศึกษาให้ประสบความสำเร็จ

ในศตวรรษหน้าได้ไม่ยากนัก และสามารถนำประเทศเกาหลีใต้ สู่เป็นประเทศอุตสาหกรรม ได้อย่างสง่าผ่าเผย

ปัจจุบัน รัฐบาลได้ให้สวัสดิการแก่ผู้มีรายได้น้อย ครอบคลุมในชนบท เกษตรกร และชาวประมง โดยจะจัดให้เรียนแบบให้เปล่า ดังตารางต่อไปนี้ที่แสดง จำนวนโรงเรียน ครู นักเรียน ตั้งแต่ปี ค. ศ. 1980 ถึง ปี ค. ศ. 1996

โรงเรียน ครู นักเรียน ชั้นอนุบาล ในเกาหลีใต้

ปี ค.ศ. ประเภท	1980	1984	1988	1992	1996
โรงเรียน	901	7,962	10,501	9,655	8,943
ครู	1,906	12,974	18,754	17,878	19,220
นักเรียน	66,433	460,346	604,526	527,884	551,886

ที่มา : กระทรวงศึกษาธิการ, 1992